

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789089632/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

fængelige menneskers konversation; og han viste også altid sin fortrydelse over enhver komme. Nogle kedede det også at se min tavse forlovede sidde der; og således blev der efterhånden mere og mere tomt i den før så livlige kreds.

Henimod foråret underrettede madam W. mig i al kærlighed om, at jeg måtte se mig om efter et andet opholdssted, da hun agtede at flytte og da næppe ville få plads til mig. Forbavsset og usigelig bedrøvet modtog jeg denne efterretning. Jeg følte mig nu dobbelt ulykkelig ved min forlovelse; thi kun opholdet i dette hus, hvor så mange andre kunne adspredde mig, gjorde, at jeg nogenlunde kunne bære de trykkende timer, som hans nærværelse – det være nu hans eller min fejl – var for mig. Hvor skulle jeg nu hen? Atter tage hjem til mine forældre, med hvem jeg naturligvis heie tiden under mit ophold her havde været i god forståelse, syntes mig dog en umulighed. Tage til min forlovedes moder ville jeg ikke for alt i verden. En aften, da han og jeg var i besøg hos fru Gyllembourg og hendes søn – hvis rørende godhed for mig var uforandret, ihvad så skæbnen og tiden bragte – meddelte jeg dem min forlegenhed i denne sag. Da tilbød den gode Heiberg mig, at han ville spørge kommandør Wulffs, om de ikke vilde åbne deres hus for mig. Wulff, der virkelig havde en [sværmerisk] godhed for mig, svarede: at hvad ham angik, da vidste Heiberg vel, hvor stor en glæde det ville være ham at modtage mig; men der var forhold, som gjorde det umuligt. »Det går ikke an,« vedblev han, »at have hende her i huset, hvor de mange kadetter er. Det er galt nok, når de ved, hun er her i besøg, så står de på trapperne for at passe på, når hun atter går bort – hvad ville det da ikke blive til, når hun boede her i huset! Det går aldeles ikke an.« Heiberg måtte give ham ret heri, fortalte mig samtalens udfald, og jeg var lige nær. Da kom jeg en dag ud til fru Gyllembourg, og hun tilbød mig nu, at ifald jeg intet bedre kunne finde, og hvis jeg ville tage tiltakke med hendes hus, da stod det mig åbent. »Da min søn ikke bor hos mig,« vedblev hun, »så kan det vel ikke give anledning til nogen art af sladder, at vi to bor sammen.« Det blev da bestemt, at jeg indtil videre skulle bo hos hende, hvilket lod til ikke at være min forlovede imod.

Dagen til min afsked fra det Wexschallske hus kom. Jeg var draget ind i dette hus med løste vinger; nu drog jeg ud deraf som